

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1704/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Ивковић, адвокат из ..., против тужене ... ББ ..., коју заступа Сретен Ђорђевић, адвокат из ..., ради спречавања злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2466/16 од 20.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2466/16 од 20.02.2019. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2466/16 од 20.02.2019. године, преиначена је пресуда Вишег суда у Ваљеву П1 1/16 од 18.04.2016. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је претрпела злостављање поступцима и понашањем директора туженог, тако што је одбио да поступи по налогу Школског одбора и донесе нову одлуку у поступку против тужиље, а што је саопштио јавно на седници Наставничког већа дана 27.06.2012. године, једино у случају тужиље није испоштовао предлог стручног већа о распореду предавача по одељењима без образложења, тужиљу није благовремено упозорио са извештајем просветне саветнице који је школа добила дана 05.04.2012. године, већ га је тек на њено тражење добила око три месеца касније иако се радило о њеном праву да зна какав је извештај, одбио је да да на увид записнике и извештаје о вођењу поступка и како је обустављен по захтеву тужиље од 03.12.2012. године, од којих зависи заштита њених права, није спровео организационо педагошко инструктивни рад, непостојање професионалне сарадње која му је иначе обавеза по статуту школе и Правилником о организацији и систематизацији послова код тужиље изазива осећање прогона, страха и напада на личноост; одбијен је и тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде материјалне штете због мањег фонда часова и губитка накнаде за ускраћено разредно старешинство за период од 01.09.2012. године до 31.12.2014. године исплати појединачне месечне износе ближе означене у изреци, са припадајућом законском затезном каматом, по доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и

захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Тужилца је обавезана да туженом накнади трошкове поступка од 324.750,00 динара, као и накнаду трошкова жалбеног поступка од 52.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизије због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради спречавања злостављања на раду и накнаде материјалне штете због мањег фонда часова и губитка накнаде за ускраћено разредно старешинство (од око 120.000,00 динара), поднета је 26.12.2012. године.

Одредбом члана 29. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, број 36/2010), прописана је судска заштита у спору поводом тужбе ради утврђења злостављања на раду (активна и пасивна легитимација), а према ставу четвртном истог члана, спор из става првог и другог овог члана, јесте, радни спор. У споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом прописана је сходна примена Закона о парничном поступку, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила (став 5.).

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, а по члану 403. став 3. истог закона, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије, то се у спору ради утврђења злостављања на раду, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из члана 441. ЗПП.

Пошто се у овом случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, а тужбени захтев се односи и на новчано потраживање из радног односа у висини од 120.000,00 динара, што је испод прописаног законског лимита, ревизија тужилце није дозвољена.

Чињеница да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака (члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП), није од значаја за дозвољеност ревизије, јер у споровима ове врсте ревизија по закону није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић